

Lenka Búziková, Nové Mesto nad Váhom

Vysokotatranský denník.

Pre niekoho iba skaly. Pre mňa nádherné nebotyčné štíty, ktoré majú dušu. Monumentálne prírodné skvosty s nádychom tajomna. Vždy, keď stojím pod ich úpäťm, nedokážem sa vynadívať. Zhlboka vdychujem ten úžasný chladivý vzduch a v mojej duši sa rozhostuje pokoj. Stojím takmer bez pohybu a mlčky pozorujem tú nádheru. Cítim sa tak krásne, slobodne a pokorne zároveň. Stojím tam pod nimi a mám pocit, že neexistuje nič krajšie a tajupľnejšie...

07/2013

Opäť som raz pocítila ten pokojný dych našich veľhôr. Ich blízkosť, ich tajomné objatie a krásu. Voľnosť a slobodu. Kriváň úspešne zdolaný! Mnohí turisti, ktorých sme stretávali cestou, s údivom a obdivom hľadeli na moju milovanú štvornohú Goru, ako zvláda náročný výstup, i zostup. O poznámky typu: "statočný havko", "vidím prvého psa horolezca", či: "tento psík by si zaslúžil metál", nebola núdza. :-) Našli sa i takí, ktorí neverili, že Kriváň Gora zdolá. Ale dokázali sme to. Čistý výhľad, ktorý sa nám naskytol z vrcholu na všetky svetové strany, bol nádherný! Opatrný zostup a keď sa svalovica až tak nehlásila, vybrali sme sa na druhý deň „na skok“ k vodopádu Skok v Mlynickej doline a „skokom“ k Plesu nad Skokom. :-)

08/2013

Šťastné narodeniny! Nie len jeden deň, ale celý pobyt v prenádherných a tajomných Vysokých Tatrách. Slovo "dovolenka" je určite odvodené nielen od slova „Lenka“, ale aj od "dovoliť si" a tak som si dovolila... Oddychovať; i do tela si dať; i splniť naplánované; i zažiť nečakané... Toto bola oslava života. Môjho života! A neviem si ju predstaviť na inom mieste, než práve tam. Asi nikdy sa ich nenasýtím! Krásne plynúce dni, naplnená duša a myseľ pokojom a zážitkami, pocity šťastia a radosti. A keď sa po jednom daždivom dni k večeru rozostúpili mraky a "moje" Tatry sa mi ukázali, nevedela som sa vynadívať. Nedokázala som prestať zhlboka dýchať. Omamná, až éterická energia. Bolo mi krásne a úprimne si závidím. ;-)

09/2013

Spontánne rozhodnutia bývajú často tie najlepšie a prinášajú so sebou tie najkrajšie zážitky a nádherné stretnutia. Po ani nie troch hodinách spánku, sme sa ešte za tmy opäť vybrali do Vysokých Tatier, pretože tá mocná túžba po nich vo mne ani po týždni neutíchala, ba naopak, neustále silila. Hneď po príchode k Sliezskeho domu sme sa vybrali na Poľský hrebeň a odtiaľ na Východnú Vysokú - pyramídu nad tromi dolinami. Cestou späť, kúsok za úsekom s reťazami, sa mi splnil ďalší sen - stretla som Jožka Kubániho. Moja spontánna radosť a objatie ho takmer zhodili zo skaly a pri pohľade na fotografie spolu s ním, sa musím usmievať. :-)

V nedeľu sme zvažovali "kam" a vďaka krásnej náhode a stretnutiu s Viktorom Beránkom padlo rozhodnutie na Rysy. Gora - nazvaná skupinkou turistov "skroteným kamzíkom", bola zase inými turistami pasovaná za "hrdinku víkendu" a neviem ani spočítať, koľkí ľudia na ňu s údivom a obdivom hľadeli, koľkí si ju fotili a koľkým som ju na vrchole Rysov požičiavala na vrcholovú fotografiu. :-) Slováci, Česi, Poliaci, Rusi...- otázkam ohľadne Gory nebolo konca kraja. :-)

Tak nádherné počasie a prekrásna viditeľnosť! Sila zvládnuť za víkend to, čo sme zvládli! Skrátka - bolo nám dopriate a ja opäť raz s pokorou a s pocitom šťastia ĎAKUJEM!

11/2013

„Šamanovi“ Ilkovi sme chceli dať výpoveď. Pred odchodom do Vysokých Tatier sme mali priamo od neho informáciu, že nebo bude na Sviatok všetkých svätých nad našimi veľhorami krásne modré, takmer bez mráčika. No to, čo nás po príchode na Popradské Pleso čakalo, malo od blankytnej oblohy ďaleko. Hmla, nízka oblačnosť, studený vietor. Na Ostrvu sme šliapali v nie práve ideálnych podmienkach, i keď - uznávam - i tie mali svoje čaro. Pretože "proste Tatry". A i preto, že keď sme prešli popod Tupú, Klin a Končistú a "za rohom" sa pred nami rozprestrela Batizovská dolina zaliata slnečným jasom, bol to pohľad pre bohov. Akoby sme vstúpili do rozprávky. Čarokrásne! Od tej chvíle nás slniečko sprevádzalo až do konca dňa a šaman Ilko má stále svoju prácu. :-)

12/2013

Osmička je pekné číslo. Tá naležato je ešte krajšia. Znamená nekonečno. A ja som tú moju osmičku veru položila. Aby mojím cestám do Vysokých Tatier nebol nikdy koniec. Tento rok ôsmykrát v našich veľhorách. A od nového roku začnem opäť. Začnem, ale v podstate budem len pokračovať. Zas a znova. Jednoducho ležatá osmička. ;-)

Moja celoživotná závislosť má meno "Vysoké Tatry". ;-)

8/2014

Zdolali sme ďalší nebotyčný štít. Ten štít - nazývaný Jahňací - bol naozaj "výživný". Ten štít nám doprial byť na jeho vrchole úplne samými. Štít, pod ktorým nás sprevádzalo neskutočné množstvo zvedavých kamzíkov, ktorí boli takmer na dosah ruky. Štít s veľkým Š. Gora pre zmenu nazvaná novými menami: "górsky pies", či "mountain dog". :-)

Dúha na rozlúčku, slnko v nádhernom zapadajúcom tanci a opäť krásny pocit na duši cestou domov. Mali sme sa skvele. Bolo nám krásne! Ach, ďakujem za tieto krásy Slovenska!

9/2014

Splnila som si ďalší sen! Po Kriváni, Východnej Vysokej, Rysoch, Prednom Solisku, Kôprovskom štíte a Jahňacom štíte sme spolu s Gorou zdolali aj prekrásny Slavkovský štít. Vždy ma pritáhoval, lákal, ale "jeho čas" prišiel až teraz a som veľmi rada, že sme si ho nechali ako čerešničku na torte. Nádherný, majestátny, "šťavnatý". Sláva Slavkovskému štítu!

10/2014

Ešte som ani úplne nevstrebala krásne pocity spred týždňa, kedy sme v prenádherom slnečnom dni vystúpili na Tupú a už je môj život opäť bohatší o nesmierne silné tatranské zážitky!

V sobotu, 4. októbra, sme sa vybrali do doliny Zeleného plesa, odtiaľ smerom k Jahňaciemu štítu a to z mnohých dôvodov, ale z jedného hlavného. Mali sme sa tam stretnúť s bratmi Šturcelovcami. Vďaka jednému z nich nám bolo umožnené stráviť v tejto krásnej doline a v krásnej chate aj s Gorou tajomnú noc a prebudiť sa do toho najkrajšieho rána! Vďaka spomínanému človeku som sa stretla s ľuďmi, s ktorými - i keď sme sa videli prvýkrát v živote - som sa okamžite naladila na rovnakú strunu.

V nedeľu ráno, po vynikajúcich raňajkách nazvaných „praženica á la Šturcel“, sme sa vybrali do Kopského sedla, cez Zadné Meďodoly, k horárni pod Muráňom až do Tatranskej Javoriny a celú cestu krásnou jesennou tatranskou prírodou sme mali o prerozprávanie príbehov zo života strážcu a lesníka v jednej osobe postarané. Cestou na Podspády sme sa dozvedeli čo-to o živote medveďov, vlkov, rysov, o štítoch a ľuďoch v Tatrách...

Celý pobyt bol tak naplnený nádhernými zážitkami, dych vyrážajúcimi prírodnými scenériami, fantastickou náladou, kopou smiechu a skvelými ľuďmi, že pri spomienke na to všetko mám v sebe pocit neskutočného šťastia a cítim veľkú vďaku! Za všetko, čo sa v mojom živote deje, za fantastickú Goru, za ľudí, ktorých mám okolo seba, za tých nových, ktorých spoznávam a za tie najkrajšie hory na svete!

11/2014

Vysoké štíty, krásne doliny, sedlá a plesá. Videli sme toho už veľa. Zo všetkých vrcholov, ktoré sme v uplynulých dvoch turistických sezónach zdolali, iba Kôprovský štít sa nám počas konečného výstupu zahalil do hmly a oblakov. A tak v posledný deň tohtoročnej oficiálnej turistickej sezóny sme sa rozhodli zdolať ho ešte raz a pomyselne sa tak rozlúčiť s nádhernými zážitkami a poďakovať za ne našim veľhorám. A rozlúčka to bola veru nádherná! Dokonca sa nám podarilo naň vyjsť ako posledným a taktiež sme boli poslední, ktorí z neho zostúpili. Úplne poslední turisti v Mengusovskej doline, poslední turisti, ktorí zastihli lúče zapadajúceho slnka na hladine Veľkého Hincovho plesa. Zamávali sme jedinému kamzíkovi pod Vyšným Kôprovským sedlom a za nami ostala už iba blížiac sa noc a tichý príchod sezónnej uzávery.

01/2015

Veľa vody pretieklo vysokotatranskými potokmi odvtedy, čo som okolo nich prechádzala naposledy. Teda - veľa na môj vkus. Prvého novembra som sa s nimi lúčila, mysliac si, že snád' vo vianočnom období prídem opäť. Žiaľ, veľký smútok a bolesť na duši mi však nedovolili užívať si život tak, ako dovtedy. Ale vzchopila som sa, nabrala trochu síl a 16. januára sme sa na tri dni opäť vybrali na miesta, ktoré tak milujem. Na miesta, ktoré pomáhajú liečiť ubolenú dušu. Na miesta, kde aspoň na chvíľu človek nemyslí na trápenie. Potrvá ešte dlho, kým sa naučím žiť so

smútkom, ale najúžasnejšia Gora, ľudia môjmu srdcu blízki, príroda a naše veľhory mi v tomto učení boli, sú a vždy budú veľkou oporou.

10/2016

"Tak to bych chtěl tedy vidět, jak ty řetězy ten pes zvládne." - zastavil sa pri nás cestou na Bystrú lávku mladý Čech, ktorý schádzal od nej v opačnom smere. "Poďte s nami." - navrhla som mu vzápätí s úsmevom. Po krátkom rozhovore sme sa rozlúčili a začali sme šliapať k reťaziam. Zvládli sme ich, ale keď sa nám podarilo dostať sa s Gorou z lávky preč, vydýchli sme si. :-)

Celý deň sme mali o veľmi priateľských turistov - ktorí sa Goruške prihovárali, rozprávali sa s ňou, hladili ju a pýtali sa nás na ňu - postarané.

Táto túra bola pre mňa zároveň aj zúčastnením sa tohtoročného 4. (jesenného) cyklu Horského fotomaratónu. Témy boli zaujímavé a v rámci možností som sa s nimi popasovala. A rovnako v rámci možností sme sa na nich i dobre pobavili, takže nám náš výlet naozaj i ony spestrili. :-)

Krásna túra, skvelé počasie, dobre naladení ľudia a statočná Gora! Čo viac si môžem priať?